

1384-05-08* 09923

Datum/Date

Dnr/Reg No.

1984 05 07

Bilagor/Encl.

Till samtliga byråer och biståndskontor

*Väja samma fört
text (utan bil 2-15)
1984-06-27*

Ref.

SIDA ref.

Ärende/Re

Dialogen i utvecklingssamarbetet

SIDA arrangerade den 19-20 mars 1984 ett seminarium om dialogen i det landprogrammerade utvecklingssamarbetet. Syftet med seminariet var att diskutera Sveriges allt aktivare roll i dialogen med programländerna och försöka komma fram till en gemensam syn på dialogens förutsättningar och gränser samt vilka krav och villkor Sverige som givare kan ställa. Vid seminariet deltog företrädare från UDs u-avdelning och SIDA. Till seminariet hade ett flertal bakgrundspromemior författats.

I bilagda rapport har seminariets två rapportörer, Marika Fahlén, u-avdelningen, och Lennart Hjelmåker, SIDA, redovisat de tankegångar som fördes fram vid seminariet. Ytterligare exemplar av rapporten och de bakgrundspromemior som skrevs inför seminariet, kan rekvireras från länderbyråns kansli.

Diskussionerna i detta ämne kommer att gå vidare. Redan nu vill dock verksledningen betona några aspekter och därmed ange några riktlinjer som bör gälla för vårt arbete:

1. Vi som arbetar med svenskt utvecklingssamarbete har ett av riksdag och regering givet uppdrag att utföra. Ett uppdrag som bygger på fyra av riksdagen fastlagda mål. Dialogen syftar till att höja måluppfyllelsen, dvs effektiviteten i biståndet.
2. En framgångsrik dialog är när Sverige och mottagarlandet är införstådda med en problembedömning och vilka slutsatser som bör dras. Detta är inte detsamma som att vi varje detalj dela åsikt. En lyckad dialog behöver inte alltid leda fram till bifall om en biståndsinnsats.
3. Dialogen förs på olika nivåer i vårt samarbete med u-länderna. Utvecklingen har gått dithän att vi idag för en dialog på en högre nivå än tidigare. Utöver dialogen inom projektens ram deltar vi idag i flera länder och sektorer också i en dialog av nationell policykaraktär. Detta sker speciellt inom undervisnings- och hälsosektorerna. Dialogen har i dessa fall haft sin utgångspunkt i vårt utvecklingssamarbete med mottagarlandet.

Datum/Date

1984 05 07
Mottagare/Receiver

Vi bör normalt inte föra en dialog av nationell policykaraktär om vi inte genom biståndet har en direkt och naturlig koppling till en sektor eller en speciell problemställning i mottagarlandet.

4. Våra synpunkter i en viss fråga kan i dialogen varieras mellan framförda ståndpunkter, ställda krav och fastställda villkor. Krav och villkor kan bara ställas på projekt- och eventuellt sektornivå. Om vi deltar i en dialog av nationell policykaraktär bör vi endast framföra ståndpunkter.
5. Om ej ställda krav uppfylls kan det vara nödvändigt att vidta sanktioner. Detta kan t ex ske genom försenade eller innehållna utbetalningar. En bättre handlingsväg än krav och sanktioner är dock att i beredningen av ett projekt komma fram till att vissa förutsättningar skall föreligga eller resultat skall uppnås för att Sverige (och mottagarlandet) skall utlösa vissa åtgärder, ex utbetalning av medel till det gemensamma projektet.
6. Samordning mellan olika givare kan bidra till en ökad effektivitet. Inom vissa sektorer där vi är en stor biståndsgivare kan det vara berättigat att vi deltar i, och i vissa fall också leder, en sådan samordning.

Sverige bör normalt inte delta i sådan givarsamordning som syftar till att stärka givarkollektivet gentemot mottagarlandet.
7. Mottagarlandet har ansvaret för ett projekts genomförande. Sverige bör i dialogen verka för att mottagarlandets kapacitet stärks så att detta kan bära denna sin, helt avgörande, del av utvecklingssamarbetet.

Sverige som givare måste också påta sig en stor del av ansvaret. Denna del ökar i takt med att dialogen förs upp på alltmer övergripande frågeställningar av nationell policykaraktär.
8. Landprogrammeringen ger ett antal diskussions- och beslutstillfällen där dialogen kan föras; ex årsförhandlingar, halvtidsöversyner, sektorgenomgångar, projekt och programdiskussioner. Viktigt i detta sammanhang är att vi ej bortser från den mycket viktiga delen i dialogen som förs innan ett avtal kommer till stånd. Inom ramen för nuvarande planeringssystem ges goda förutsättningar att styra dialogen på ett ändamålsenligt sätt.

Vissa förskjutningar i vårt arbetssätt kan dock komma att ske. Exempel på detta är en ytterligare förstärkning av dialogen vid ex sektorgenomgångarna. En sådan förstärkning kan medföra förändrade roller för olika aktörer som SIDA och biståndskontoren.
9. Ofta förs dialogen av personer utanför den direkta biståndsförvaltningen, ex konsulter. I dessa fall är styrfrågan mer komplicerad. Klarare uppdragsbeskrivningar bör dock möjliggöra en förbättrad styrning också av dessa dialogaktörer.

Datum/Date

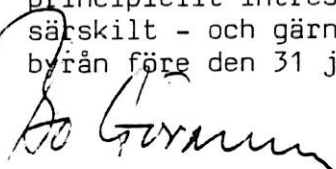
1984 05 07

Mottagare/Receiver

10.

En stor del av våra ställningstaganden i dialogen protokollförs i avtal, förhandlingsprotokoll och handlingsplaner. Dessa dokument behöver i flera fall bli mer specificerade och klara; dels för att underlätta och effektivisera samarbetet men också för att undvika att krav och villkor senare måste framföras vid sidan av dessa avtalstexter. En utveckling mot mer precisa avtalstexter eftersträvas i framtiden.

I den avslutande diskussionen under seminariet diskuterades något om hur vi skall gå vidare med denna frågeställning. Det kom bland annat fram förslag på att SIDA skulle sammanställa en antologi innehållande dels seminarierapporten och bakgrunspromemoriorna, dels ett antal exempel på insatser och projekt där Sverige fört en aktiv dialog. Vi har ännu inte tagit ställning till hur det samlade materialet slutligt skall presenteras. I avvaktan på detta beslut inbjuder vi medarbetare inom verket att komma in med ytterligare synpunkter och tankar i detta ämne. Exempel på principiellt intressanta dialogfall från fältet välkomnas särskilt - och gärna korta sådana. Bidragen sänds till länderbyrån före den 31 juli 1984.

B Göransson